

Rom upprättar synen – nummer sjutton

Den slutliga sållningen av de 144 000: det profetiska provet genom vilddjurets bild

Jeff Pippenger
2024-09-24

De som är kallade att vara bland de etthundrafyrtiofyrtusen genomgår nu sin slutliga sållningsprocess, och denna process är en prövningsprocess som grundar sig på formandet av vilddjurets bild. Prövningsprocessen börjar med Guds hus, ty domen börjar alltid med Guds hus, och därefter ställs Guds andra hjord inför samma prövningsprocess. Den kanske mest betydelsefulla och viktiga profetiska egenskapen i formandet av vilddjurets bild är att det sker två gånger: först i Förenta staterna, sedan i resten av världen. Profetiskt innebär detta att vilddjurets bild i världen är den slutliga manifestationen av vilddjurets bild, och därför var varje förebildning av vilddjurets bild som föregick vilddjurets bild i världen endast den skugga som förebildade verkligheten.

Domen började i Guds hus den 11 september 2001. Detta datum hade förebildats av den 11 augusti 1840, då ängeln i Uppenbarelseboken tio kom ned med en liten bok öppen i sin hand. När ängeln i det tionde kapitlet kom ned, tillkännagav han att domen över protestantismen då var i gång. Dem som Gud dömer förvarnar han först, och bekräftelsen av Millers metodologi för fastställandet av tid gav ytterligare tyngd åt hans beräkningar angående domen i samband med den andra ankomsten. Prövningen av protestanterna var i gång från och med den 11 augusti 1840, och år 1844 hade protestanterna blivit Roms döttrar. Perioden 1840 till 1844 är en förebild för perioden från den 11 september 2001 fram till den snart kommande söndagslagen.

Dessa två tidsperioder framställdes också från Jesu dop, då den Helige Ande steg ned, ända till korset. Dessa tre tidsperioder förebildades samtliga av de etthundratjugo år som tilldelades den antediluvianska världen fram till floden. Det finns alltid ett varningsbudskap som identifierar domen över den särskilda historien. Det finns heliga historier som också behandlar denna särskilda tidsperiod i de sista dagarna.

Noa predikade i etthundratjugo år, därefter kom flodens dom. Kristus predikade i ettusentvåhundrasextio dagar, därefter kom korsets dom. Johannes Döparens varningsbudskap fick kraft vid Kristi dop, och sedan fördes Jesus ut i öknen för fyrtio dagar. Dessa fyrtio dagar, och de efterföljande tre prövningarna vid slutet av de fyrtio dagarna, lär att när budskapet får kraft, såsom det utmärks genom nedstigandet av en helig symbol, såsom den Helige Ande vid hans dop, och nedstigandet av båda änglarna i Uppenbarelsebokens kapitel tio och arton, då pågår en prövningsprocess. När den gudomliga symbolen kommer ned, får det domsbudskap som förkunnas för dem som då är föremål för dom kraft, och den särskilda grupp som blir dömd befinner sig då i en bestämd period som endast upphör när deras nådatid avslutas.

Jesu linje identifierar två perioder av vittnesbörd. Den första var hans personliga vittnesbörd under ett tusen två hundra sextio dagar, därefter hans vittnesbörd i sina lärjungars närvaro under ytterligare ett tusen två hundra sextio dagar, ända till dess att Stefanus stenades.

”Då”, sade ängeln, ”skall han stadfästa förbundet med många under en vecka [sju år].” Under sju år efter det att Frälsaren hade trätt in i sin tjänst skulle evangeliet predikas särskilt för judarna; i tre och ett halvt år av Kristus själv, och därefter av apostlarna. ”Mitt i veckan skall han göra slut på slaktoffer och matoffer.” Daniel 9:27. Våren år 31 e. Kr. frambars Kristus, det sanna offret, på Golgata. Då rämnade templets förlåt i två stycken och visade att offerttjänstens helighet och betydelse hade upphört. Tiden hade kommit då det jordiska slaktoffret och matoffret skulle upphöra.

”Den ena veckan—sju år—slutade år 34 e.Kr. Då beseglade judarna genom steningen av Stefanus slutgiltigt sitt förkastande av evangeliet; lärjungarna, som skingrades genom förföljelsen, ”gick omkring och predikade ordet överallt” (Apg. 8:4); och kort därefter blev Saul, förföljaren, omvänd och blev Paulus, hedningarnas apostel.” Messias, 233.

Noas, Kristi, milleritrörelsens och de etthundrafyrtiofyrtatusens linjer utgör alla vittnesbörd om en tidsperiod då en särskilt avsedd målgrupp prövas genom ett varningsbudskap. Budskapets bemyndigande markerar början på en prövotid, vilken i sin tur avslutas med nådatidens slut för denna målgrupp. I Jesu profetiska linje urskiljs två perioder av vittnande. Dessa två perioder av vittnande förebildar de två varningsbudskap som representeras av ängeln som steg ner den 11 september 2001 och därigenom uppfyllde Uppenbarelseboken 18:1–3, och som därefter följdes av den andra rösten i vers fyra och framåt i kapitel arton.

”Så framställs i det sista verket för världens varning två tydliga kallelser till församlingarna. Den andra ängeln budskap är: ’Fallet, fallet är Babylon, den stora staden, därför att hon har gett alla folk att dricka av sin otukts vredes vin.’ Och i den tredje ängeln budskaps höga rop hörs en röst från himlen säga: ’Gå ut från henne, mitt folk.’” Review and Herald, 6 december 1892.

Den första perioden är domen som börjar med Guds hus, och sedan, vid den snart annalkande söndagslagen, inleds den andra domsperioden med varningen att gå ut ur Babylon. Kristi linje från hans dop till korset representerar tiden från den 11 september 2001 fram till söndagslagen i Förenta staterna, och perioden från söndagslagen i Förenta staterna till den punkt då varje nation tvingas att godta söndagen som den globala dagen för tillbedjan är den period som avslutas när den allra sista nationen underkastar sig.

Perioden börjar med söndagslagen i Förenta staterna och den slutar när den sista nationen böjer sig för den påvliga makten. Början av den andra perioden markerar slutet på den första perioden, och båda har söndagslagar som tidigare har förebildats i Roms vittnesbörd. Den första söndagslagen, år 321, kom till stånd genom det hedniska Roms auktoritet. Den söndagslag som kom till stånd genom den påvliga kyrkans auktoritet representeras av år 538. Söndagslagen i Förenta staterna är 321, och den söndagslag som påtvingas den sista nationen är 538. Söndagslagen i Förenta staterna markerar ankomsten av varningsbudskapet, som därefter förkunnas genom den banerfana som

bestod av Israels fördrivna.

Det riktmärket är året 321, och det markerar början på den period då varje nation prövas i söndagsfrågan. Den perioden upphör när den sista nationen böjer sig för Rom, och den händelsen förebildades av riktmärket år 538. Perioden från 321 till 538 förebildades av perioden från korset fram till Stefanos stening. Medan Stefanos stenades såg han Kristus stå i den himmelska helgedomen, vilket förebildar den tid då Mikael står upp vid mänsklighetens prøvotids slut.

Den 11 september 2001 markerar ankomsten av varningen i de tre första verserna i kapitel arton, och den utmärktes av den förutsägelse som framlades av profetissan Ellen White, som sade att när de stora byggnaderna i New York City bringas omkull genom en beröring från Gud, då skulle just dessa tre verser uppfyllas. Den utmärktes också av Patriot Act, vilket var ett tecken för dem som var villiga att se: att den engelska rättens princip, som hävdar att en människa är oskyldig till dess att hennes skuld bevisats, åsidosattes till förmån för romersk rätt, som hävdar att en människa är skyldig till dess att hennes oskuld bevisats.

Patriot Act markerade början på domen över det laodiceiska sjundedagsadventistsamfundet. Den perioden avslutas vid söndagslagen i Förenta staterna. De laodiceiska sjundedagsadventister som framgångsrikt tar sig igenom denna sållningstid kommer därefter att framföra varningsbudskapet i vers fyra i kapitel arton, vilket avslutas med den sista nation som böjer sig för Rom. Den perioden börjar med söndagslagen i Förenta staterna och slutar med den slutliga söndagslagen.

Om vi missförstår det faktum att det finns två bilder åt vilddjuret, vilka identifieras på fler än två vittnens utsaga, då kommer vi att missförstå det verk som framställs i de tre första verserna i Uppenbarelseboken kapitel arton, vilket började år 2001, och det verk som börjar i vers fyra i kapitel arton.

När vi använder syster Whites direkta identifiering av ängeln nedstigande i Uppenbarelseboken arton år 1888, och hennes placering av samme ängel i futurum, finner vi att 1888 är en förebild till 2001. Uppenbarelsens ängel, som upplyser jorden med sin härlighet, steg ned vid mötena i Minneapolis år 1888 och gjorde det åter när de stora byggnaderna i New York City föll samman.

Tidsperioden från Kristi dop till korset, och tidsperioden från den 11 augusti 1840 till den 22 oktober 1844, samt perioden av Noas etthundratjugo år utgör tre vittnen om en domsperiod. År 1888 utgör ett vittne om uppenbarelsen av det uppror som blev nedtecknat vid mötena i Minneapolis, och Noa identifierar den Helige Andes borttagande från dem som förkastade budskapet. De antediluvianska människornas uppror, liksom kyrkoledarnas uppror år 1888, stämmer båda överens med Koras, Datans och Abirams historia i Moses historia, vilken ängeln sade till syster White upprepades i Minneapolis.

Tiden från Patriot Act till söndagslagen i Förenta staterna utgör prøvotiden för laodiceisk sjundedagsadventism. Upproret mot varningsbudskapet som tillkännager deras dom utmärker den Helige Andes borttagande och därmed utgjutandet av en kraftig villfarelse över de ogudaktiga, dåraktiga jungfrurna i den historien. Fokus för upproret är den utvalde budbäraren, såsom denne framställs genom Noa, Mose, äldsterna Jones och Waggoner och, naturligtvis, syster White.

Upproret mot varningsbudskapet och budbäraren i den historien grundar sig på ”oljan” i liknelsens historia om de tio jungfrurna.

De som frambär varningsbudskapet gör det därför att de har ”olja”, vilken också är varningsbudskapet. Skillnaden mellan de två klasserna åstadkoms därför genom den riktiga tillämpningen av de regler för profetisk tolkning som antogs av dem inom den första och andra ängelns rörelse, framställda som Millers tolkningsregler, och även de regler för profetisk tolkning som antogs av den tredje ängelns rörelse.

Den prövning som framställs som ”odjurets bilds uppförande” måste därför vara en prövning i samband med hur odjurets bild formas i Guds profetiska ord.

Från Patriot Act år 2001, som förebildades av Blair Bill år 1888, som förebildades av Självständighetsförklaringen år 1776, som förebildades av Kristi dop, vilket förebildade den 11 augusti 1840, stödjer allt sanningen att domens prövningsprocess börjar med ett varningsbudskap med kraft, vilket måste tas ur ängelns hand och sedan ätas.

Den profetiska undervisning som identifierar Förenta staterna som ditt folks våldsverkare sammanblandar genom sin logik flera punkter, och dessa punkter är ofta de mest direkta bevisexterna för att fastställa beståndsdelar i odjurets bilds tillblivelse. Ett sätt att åskådliggöra det faktum att detta prov är profetiskt till sin natur är att använda profetians grundläggande regler för att påvisa en sanning som endast förstås om man accepterar Rom som den symbol som representeras av ditt folks våldsverkare.

Denna illustration hämtas från de fem historiska linjerna inom adventismen, där en kontrovers angående Rom som symbol uppstod. Vi befinner oss nu i den sista, eller sjätte, av dessa kontroversiella historiska linjer, och kontroversen nu är identisk med den kontrovers som framställs på 1843 års karta.

Det är lätt att inse denna sanning om man rätt tillämpar de profetiska reglerna. En profetisk regel som behöver användas är att symboler har mer än en betydelse, och den betydelse de har i ett visst avsnitt måste fastställas av avsnittet självt. Den syriske kungen, Antiochos III Magnus, uppfyllde striden i vers tio i Daniels elfte kapitel, och han uppfyllde slaget vid Rafia i verserna elva och tolv, och han uppfyllde slaget vid Panion i vers femton. Den milleritiska kontrovers som framställs på 1843 års karta var att den falska protestantiska uppfattningen identifierade att ”rövarna” var Antiochos Epifanes, samtidigt som den också vidhöll sanningen att ”rövarna” var en symbol för Rom.

Verserna tio till och med femton uppfylldes först i historien om Antiochos III Magnus; således ger dessa verser, och den efterföljande historiska upprepningen av dessa verser, två vittnen om dessa versers uppfyllelse i de sista dagarna, ty alla profeterna talade mer direkt om de sista dagarna än om de dagar i vilka de levde.

Tillsammans med den fastställda regeln beträffande var en profets vittnesbörd skall tillämpas har vi också syster White, som uttryckligen nedtecknade att ”mycket av den historia som har ägt rum i uppfyllelse av denna profetia [Daniel kapitel elva] kommer att upprepas”. Antiochos III Magnus

representerar Förenta staterna såsom det påvliga Roms ställföreträdande här. Protestanterna hävdade att rövarna hade förebildat en annan Antiochos, medan milleriterna visste att det var Rom. För närvarande identifierar den ena sidan Förenta staterna som rövarna, och den andra sidan håller fast vid den grundläggande sanningen.

Om den regel som fastställer att symboler har mer än en betydelse, och att betydelsen skall grundas på det sammanhang där de används, då motsvarar identifieringen av Förenta staterna som rövarna protestanternas identifiering av Antiochos som rövarna, men nu är Antiochos en symbol för Förenta staterna i de sista dagarna.

Sammanhanget i stycket riktar sig direkt till frågan om vilken makt som upphöjer sig för att upprätta synen; därför är det berättigat att lägga betoningen på detta faktum. Det är berättigat på grundval av många vittnesbörd, ty de andra historiska linjerna i en kontrovers om Rom som symbol identifierar samma faktum. Detta faktum är att de som står på fel sida i denna fråga undantagslöst identifierar Förenta staterna i Roms ställe. Men om du inte är villig att godta att symboler har mer än en betydelse, eller om du visserligen tror att så är fallet men inte är tillräckligt övad för att ha full tilltro till regeln, då kommer det att vara praktiskt taget omöjligt för dig att följa den logik som nu kommer att tillämpas.

Varje makt med två horn representerar Förenta staterna i de sista dagarna. Frankrike är den dubbla makt som representeras av Sodom och Egypten. Islam utgör också en förebild för Förenta staterna, ty Förenta staterna är den falske profeten i förhållande till den påvliga makten, som är Isebel. Förenta staterna är Salome i underkastelse under Herodias. Bileam är också en symbol för en falsk profet, även om hans berättelse är mer komplex än att han endast skulle vara en falsk profet.

Bileams profetior, vilka nedtecknades efter att han välsignat Israel tre gånger, är på olika sätt förbundna med islam. Åsnan är en symbol för islam, och man kan inte hålla den talande åsnan utanför en berättelse om Bileam. De vise männen från Östern, som kom för att tillbe barnet Jesus, leddes av Bileams profetior. Islam i de tre veropen i Uppenbarelseboken kapitel nio representerar den falske profeten Muhammed.

Om du förstår att symboler har mer än en betydelse, då förstår du utan tvivel också att många sanningar är så viktiga att de framställs genom en mångfald av symboler. Den symbol som etablerar synen är en symbol för Rom, och därför är det uppenbart att Rom skulle vara ett huvudtema genom hela Bibelns profetia. En klassisk och väl etablerad symbol för Rom är kungen i norr i Daniel kapitel elva. Kungen i norr, som går mot sitt slut utan att någon hjälper honom, är den påvliga makten, den romerska kyrkan, påven i Rom, syndens människa.

I Uriah Smiths kontrovers hävdades det att kungen i norr i vers trettiosex var Frankrike och att kungen i norr i vers fyrtio var Turkiet. Både Frankrike och Turkiet är symboler för Förenta staterna i olika sammanhang, men liksom hos protestanterna, och såsom det är i dag, förkastade han i Smiths kontrovers sanningen att kungen i norr är en symbol för det moderna Rom och hävdade att symbolen för Rom representerades av en symbol för Förenta staterna i nationen Frankrike, och vidare att symbolen för Rom var en symbol för Förenta staterna såsom representerad i nationen Turkiet.

Sammanhanget innehåller nu tre linjer: milleriternas historia, Uriah Smiths historia och här och nu. I var och en av dessa framställningar råder en kontrovers om en symbol för Rom, vilken felaktigt tillämpas genom missförståndet att Rom är en symbol för Förenta staterna.

Kontroversens linje kring ”det dagliga” i Daniels bok upprätthåller just denna samma betoning av att argumentera mot sanningen beträffande en symbol för Rom, även om det finns några viktiga nyanser i denna historia.

Logiken i Uriah Smiths profetiska modell ledde hans efterföljare till att felaktigt tillämpa den sjätte plågan i Uppenbarelsebokens sextonde kapitel. Ett huvudproblem i Smiths tillämpning av kapitel sexton, förutom hans försök att tillämpa allting bokstavligt under en tidsperiod då allting skall tillämpas andligt, var hans oförmåga att urskilja den särskilda strukturen i den trefaldiga föreningen av draken, vilddjuret och den falske profeten. Genom att ersätta symbolernas sanna innebörd med betydelser sprungna ur en privat uttolkning utesluter Smiths logik möjligheten att känna igen hur den trefaldiga föreningen formas, och hur den formas är ”det stora provet för Guds folk, genom vilket deras eviga frälsning skall avgöras.”

Den felaktiga tillämpningen av Roms symboler är ett försök av Satan att hindra Guds folk i den sista tiden från att se inte bara det moderna Rom, utan också hur det moderna Rom formas. Nödvändigheten av att känna igen de profetiska kännetecknen som är förbundna med Förenta nationernas, den påvliga maktens och Förenta staternas sammanslutning har eviga konsekvenser.

I Daniels bok finns ett särskilt prov som betonar vikten av att känna igen förhållandena mellan dessa tre makter, och i Uppenbarelseboken finns ett annat särskilt prov som betonar samma punkter. ”Det dagliga” i Daniels bok uppfattades av William Miller som det hedniska Rom, när han studerade Andra Thessalonikerbrevet. Miller förstod av beskrivningen av det profetiska förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom i Andra Thessalonikerbrevet att ordet ”dagliga” var en symbol för det hedniska Rom, och att förödelsens styggelse därför måste vara det påvliga Rom.

Det vi dock understryker är att förhållandet mellan det hedniska Rom och det påvliga Rom i Andra Thessalonikerbrevet sätts in i ett sammanhang som lär att när och om man inte förstår förhållandet mellan dessa båda makter, drabbas man av en kraftig villfarelse och går förlorad för evigheten.

Detta är samma varning som i den sjätte plågan, där inte bara draken, som var det hedniska Rom i Andra Thessalonikerbrevet, och vilddjuret, som var ”laglöshetens människa” i det avsnittet, utan där ni också i kapitel sexton har den falske profeten. Avsnittet betonar vikten av att inse förhållandet mellan de makter som utgör det moderna Roms trefaldiga förening, vilket också är det moderna Babylon.

Striden om ”det dagliga” berör exakt samma sista-tidens strid, men den utvidgar identifieringen av striden genom att tillföra vikten av att förstå förhållandet mellan de tre makter som utgör det moderna Rom. Att vägra att se denna sanning är att förvissa sig om stark villfarelse som sin lön.

I den nuvarande kontroversen tycks de som identifierar Förenta staterna som rövarna inte ens kunna instämma i förståelsen av varför det skulle vara av betydelse att Förenta staterna upprepade

gångar framställs som underordnat den påvliga makten snarare än som den påvliga makten själv. En grundläggande sund förnuft inskräper att den makt som behärskar relationen inom politik, historia, äktenskap och bibelprofetia betraktas som huvudet, och huvudet är det som upphöjer sig självt för att upprätta synen och sedan faller.

Den logik som identifierar Förenta staterna som rövarna förmår inte tillämpa den historia som framställdes och därefter uppfylldes från 321 till 538. Symbolen för Förenta staterna måste falla av innan "syndens människa" skulle uppenbaras. "Syndens människa" uppenbaras åter i de sista dagarna, och innan han gör det måste Förenta staterna först falla av.

Söndagslagen i Förenta staterna identifierar inte Förenta staterna som det moderna Rom; den identifierar att den nationella undergången har anlänt och att Förenta staterna helt har avskilts från rättfärdigheten. Det moderna Rom som uppenbaras när Förenta staterna faller bort genom söndagslagen är den påvliga makten, som då och där just har besegrat sin bundsförvant, den falske profeten.

"Det dagliga" i Daniels bok och dess förhållande till William Millers budskap, samt betydelsen av att Millers förståelse härrörde från Andra Thessalonikerbrevets andra kapitel, och varningen att bevara sina kläder i den sjätte plågan, identifierar alla inslag från dessa strider som berör nuvarande frågor.

Varningen i Andra Thessalonikerbrevet kapitel två för de sista dagarna gäller en grupp som identifierar Förenta staterna som en symbol, men vägrar att låta sig ledas av det ljus som behandlar Förenta staternas förhållande till det påvliga Rom. Genom att göra detta kommer de att se förhållandet inte endast mellan det påvliga Rom och Förenta staterna, utan också Förenta nationerna, drakmakten i Uppenbarelseboken kapitel sexton.

Liksom med Uriah Smith, A.G. Daniells och W.W. Prescott, vilka syster White identifierade som oförmögna att resonera från orsak till verkan, förhåller det sig också med dem som vägrar att låta sig ledas av Guds profetiska ord i dess utläggning av förhållandet mellan dessa tre makter i de sista dagarna.

Liksom den första, den nuvarande och Uriah Smith-kontroverserna, uppvisar kontroversen om de tre makternas inbördes förhållande, sådana de framställs i Andra Thessalonikerbrevet och den sjätte plågan, en privat tolkning som pekar på Förenta staterna men vägrar att se vissa profetiska kännetecken hos Förenta staterna som skulle blottlägga deras felaktiga uppfattning och möjligen föra dem till ljuset.

Efter den 11 september 2001 uppstod striden om de fyra insekterna i Joel. Sanningen är att insekterna representerade en fortskridande andlig tillbakagång i den laodiceiska sjundedagsadventistkyrkan genom införandet av katolsk och avfallen protestantisk teologi. Återigen är den korrekta tillämpningen av de fyra insekterna Rom, men den privata uttolkningen hävdade att det var islam, vilket är en symbol för en falsk profet, och därför en symbol för Förenta staterna. Bud på bud, talar de strider ur adventhistorien som vi just har behandlat alla om samma sanning.

Den felaktiga sidan identifierar, på grundval av fyra vittnen, rövarna som Förenta staterna, och på grundval av två vittnen är den felaktiga sidans förståelse av Förenta staterna som en symbol oriktig. Guds sista tidens kandidater att vara bland de etthundrafyrtiofyra tusen genomgår nu ett profetiskt prov. Det är inte ett prov som fullgörs genom att man helt enkelt avger sin röst för den ena eller den andra sidan. Det är ett prov som endast verkligen kan genomgå på rätt sätt om de profetiska reglerna tillämpas korrekt. För att Lejonet av Juda stam skulle väcka sitt sista tidens folk till insikt om att de inte studerar tillräckligt djupt, tillät Han att villoläror infördes.

Det faktum att ett kätteri uppstod inom denna rörelse visar att vår personliga förmåga i fråga om reglerna för den profetiska uttydningen är svagare än den borde vara. Rom upprättar synen, och de yttersta dagarnas syn är den slutliga uppgången och fallet för kungen i norr. Denne "kung" är också "syndens människa", och "syndens människa" är "laglöshetens hemlighet" och "den laglöse". Han är antikrist, han framställs symboliskt som "rövarna av ditt folk", och han är "huvudet" för det moderna Rom.

"De som blir förvirrade i sin förståelse av Ordet, som inte förmår se betydelsen av antikrist, kommer säkerligen att ställa sig på antikrists sida. Nu är det ingen tid för oss att anpassa oss till världen. Daniel står på sin lott och på sin plats. Daniels och Johannes profetior skall förstås. De tolkar varandra. De ger världen sanningar som var och en bör förstå. Dessa profetior skall vara ett vittnesbörd i världen. Genom sin uppfyllelse i dessa sista dagar kommer de att förklara sig själva." Kress Collection, 105.